

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általalatok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhoz, 1895. március 6-án.)

Előfizetési árak:
1 évre 12 kor., 1/2 évre 6 kor., 1/4 évre 3 kor.
Egyes szám ára 10 fill.

Felelős szerkesztő:
BILKEI FERENC.

Megjelenik: kedden, csütörtökön és szombaton este.
Szerkesztőség és kiadó-hivatal: **Szent-István-tér 1.**
Egyes számok kaphatók: a dohánytűzsdékben.

Felekezetieskedés.

(*) Mielőtt a vasárnapi városi bizottsági tagválasztás nem kimagasló, de mindenesetre szembevetendő jellemző sajátosságának, a felekezetieskedésnek fejtegetésébe boosátkoznám, előbb leszegezem a tény, hogy *ezt a szót a lefolyt választási harcok alatt a Székesfehérvári Friss Újság dobta először a nyilvánosság elé.*

Mikor a tövárosi keresztény-szociális érzelmű választó polgárok Isten és ember előtt egyaránt szent jogukból élve elveik tevékeny előharcosát Lakatos Frigyes drt. jelölték, akkor hangzott el először az igazságtalan vád, hogy „felekezeti szempontot vittek bele a választási küzdelembe.“

Mennyire alaptalan volt e vád, azt az Uj Lap egyik múlt száma világosan kimutatta. Nevezett Friss Újság nem talált kifogásolni való felekezetieskedést sem Miklós Géza, sem Erdősy Bódog jelölésében, akik pedig szintén, már állásuknál fogva is vallásuk — mondjuk: felekezeteik érdekeinek (a város érdekei mellett) szükségképeni hordozói.

Viszont, mint az Uj Lap szintén reámutatott, a keresztény szocializmus nem felekezet, hanem egy politikai irány, mint természetesen akár a liberalizmus, akár a közner-

vativizmus, vagy a 48-as politikai irány.

A helyzet illetően tisztázása után azonban szomorúan vagyunk kénytelenek konstatálni, hogy tövárosi kerületben igenis érvényesültek, még pedig kirívóan a felekezeti motívumok, csak hogy nem a katolikusok részéről. Sőt! S itt a F. N. tisztelt Szerkesztőségének engedelmével meg kell korrigálnom a lapnak a választásról irt keddi referadáját, melyben ez állott: „a kálmínisták nem szavaztak katolikus papra, viszont a katolikusok nem szavaztak a kálmínista papra.“ Az állítás első felének igazságát nem áll módomban konstatálni vagy tagadni, de egész sereg katolikus választóról tudok, ki igenis leszavazott Miklós Gézára. És helyesen tette, mert benne nem a felekezet papját, hanem az intelligens uriembert nézte, kit képzettsége, műveltsége, állása egyaránt képesítenek és feljogosítanak arra, hogy a város ügyeinek intézésébe befolyjon.

Ami már most a felekezeti jelszavakkal való korteskedést illeti, arra nézve szomorú hírek jutottak füleinkhez. Néhány református vallású uriember óriási agitációt fejtett ki Miklós Géza mellett és Lakatos Frigyes ellen. Az előbbi jól tette, az utóbbi azonban csunya dolog volt s

oly felekezeti elfogultságról tett tanubizonyságot, mely a tizenhatodik század vallási harcaiban talán érhető volt, de a huszadikban, mikor épen arról az oldalról kézzel-lábbal tiltakoznak a felekezeti szempontok hangoztatása ellen, a legnagyobb fokban elítélendő. Kétszeresen súlyos beszámítás alá esik ez az eljárás hivatalos személy részéről, kinek ott a választás színhelyén legfeljebb az volt a hivatása, hogy a rendre felügyeljen. Hogy mennyire szembeszóló volt ez a rossz helyen alkalmazott „vallásos buzgósága,“ arra nézve legyen elég csak annyit megjegyeznünk, hogy vannak, kik a katolikus vallású vasutasoknak Lakatos dr. érdekében való egyöntetű állásfoglalását s így a keresztény szocialista jelölt megválasztását egyenesen ennek a szűkkeblű és szűklátókörű kálmínista korteskedésnek tudják be.

Ezekkel a tényekkel, a református meggyőződés és együltérzés, ha nem is utánzandó, de mindenesetre respektálandó megnyilatkozásával szemben (hála Istennek csak szórványosan) intelligens katolikus körökben az öntudatnak, az összetartásnak, a színvallásnak oly kiálló hiányával találkozunk, melyet katolikusaink lelkében csak a múlt századvég posztadt liberalizmusa produkálhatott.

Renaissance.

— A Fejérmegyei Napló eredeti tárcája. —

III. Sajtó.

Mindnyájan utazunk képzeltileg azokon a tragikus vizeken, hová Dante poklában vezet. Emberiségünk mélyen szenved, mikor alattunk hullámgömbök az elkárhozott emberiség, melynek jajaiból annyit értünk meg szenvedélyeinknek keresztül. Egy ilyen rettenetes áram képét adja a sajtó, mely talán nem oly méltóságos és nagyszerű, de sokkal szemetesebb és undorítóbb.

Ujságíró. Szent és sérthetetlen. Bármit tehet és tettei 98 százalékért nem felelős. Ma tíz hasábon óriás betűkkel hozza, hogy loptál, gyilkoltál, gazember vagy. Mindezekkel vádol pedig egyszerű gyanúsításra, úgy hallottamra, sőt tudatosan rosszhiszeműleg is. Másnap valahol a mindenfélét közt két apróbetűs sorban kijelenti, hogy rád vonatkozó kijelentései nem felelnek meg a valóságnak. Téged azért meghurcolt s gazember maradsz mindazok szemében, akik ezt a másnapi újságot nem olvasták, vagy ezt az embertelen elégtételt nem vették észre. Te és családod nagy lelki megrázkódtatáson mentél keresztül. Talán tragikus következményei is voltak annak a felriadásnak, amit egy tiszta lélek csendjében ez az odadobott szemét okozott. De mit panaszkodsz. Sajtó lidor ur elmondta a maga pardonját, mintha csak a tyukszemredre lépett volna. Ezzel te beérheted, neki pedig az a fő, hogy szenzációval etesse olvasói idegeit.

Abszolútabb szuverén a sajtó minden uralakodónál. Morális törvények nem kötik, közvéle-

mény nem szab elébe határt, hisz ő maga a közvélemény. A mostani sajtótörvény mellett pedig a társadalom megmérgezésének minden módja szabadságában áll.

Említtük már, hogy e rettenetes hatalom majdnem kizárólagos urai a zsidók. Az a szegény, sok helyen alig vegetáló keresztény sajtó, mely itt-ott tisztább levegőt próbálna belevinni a közéletbe, egyáltalán nem elégséges arra a nagy lelki massagera, melyre beteg társadalmunknak szüksége van. Lásuk tehát e nagy hatalom képviselőit.

Az újságíráshoz különböző utakon jutottak. Vannak akiket a vérökben örökölt hatalmi vágy, a faj praktikus érzéke, kitűnő szimatja egyenesen erre a pályára hajtott. De sok utja csavarosabb volt. Az iskolák kicsapott diákjai, kétes váltók erkölcsi menekültjei, pályatört egyetemi hallgatók, pénzemberek dilinós fiaj, kik zseniségre adták butorzatlan fejüket, ügynékülli ügyvédek etc. Emberek, akik a nem sikertült élet egész gyűlöletével, a mivelletlen önhietség merész szemtelenségével mennek neki nyitlat az társadalomnak. Tökéletesen lelki alkatu, gyenge jellemű emberek, kikre építeni nem lehet, de akik építeni akarnak. Fajai dispozicióiban, mint említettem, a mult, a keresztény kultúra, a keresztény lelkiismeretből kitesztettedő haza fogalma ellen fanatikus gyűlöletet örökölnek. Felművelt agyukba mohón torkolják új illuzórik rajongóinak fantasztikus ideáit, melyek ellen alapos, tényeken alapuló ismeret nem edzette meg értelmüket. S a jobbról-balról összerángatott meggyőződést banális fraízisokban köpik a közönség lelkiismeretébe. Mit bánják ők, hogy azok ott milyen romboló munkát vihetnek végbe! Nem vevén részt a lelki események azon sok százéves logikus kapcsolatában, mely a 20-ik század magyarájt eredményezte, hiányzik belőlük belső

életünk két alampengyilatkozása: a történelmi belátás és a lelkiismeret, vagy legalább is az a lelkiismeret, mely a keresztény kultúrember tetteinek irányt szab. Hiszen ők ma kezdődnek újra, mióta nemzeti énjüket elvesztették, tehát az élet minden terén arra törekednek, hogy leendő hatalmukat felépítsék s az ennek utbanálló gyűlölt, meg nem értett keresztény társadalmat lerombolják. *Igy történt meg az a csoda, hogy a sajtó, melyet a társadalom lelkiismeretének szoktak nevezni s mely kétségtelenül a legfőbb nyilvános erkölcsi bíróság, semmi lelki közönségben nincs annak a társadalomnak a morális életével, a melyet vezetni akar. Az a sajtó, mely mint legfőbb és mindenkitől megkérdezett politikai irányító a nemzet állami életét vezet, sem vér, sem közös mult, sem közös kultúra, sem lelki hajlandóságok útján semmiféle szerves kapcsolatban nincs ezzel a nemzettel. Az a sajtó, mely mint a társadalom haladó erőinek központosító szerve arra van irányítva, hogy egységes irányt adjon a nemzet gondolkodó erőinek: hiúben, érzelmében, látásának formájában, gondolkodásának minden mozzanatában kiálló ellentétben van a mi lelki világunkkal. S vizsgáljuk e sajtó megnyilatkozásait. Társadalomtudományi folyóirat vagy Magyar Figaró, A Nap vagy a Hét, Székesfehérvár és Vidéke vagy a Vészi napi szemérmelensegei: harctér mindenik, hol a küzdelem különböző, de a cél egy: szétrágni a keresztény és nemzeti kultúra gyökérszáleit, kirántani a multat a nemzet alól s a hitében, erkölcsében, vagyonaiban tönkrezülőt nemzet tetemér megalapítani a zsidó faj uralmát. És erre a célra mindent ki lehet aknázni. A szexuális élet szemérmelentül megráztolt perverzításai, a szétduzt családi élet sötét borzalmai, az élet idegrázó ponyvaregényé-*

Mai lapunk 4 oldal.

00000584

Arra hivatott egyéneknek sajtóban, iskolában, egyesületekben, közéletben, fehérek és zöld asztalnál, szóval és tollal egyaránt mindent el kell követniök, hogy a hazug liberalizmusnak és vallási indifferenzizmusnak ezt a katolikus lelkeket öléző penészgombáját a magyar földről kiirtsák.

Elvégre ha zsidók, reformátusok, anabaptisták, iparosok, kereskedők, bankárok, bábák, hordárok, hivatalnokok, tanítók, csehek, pánszlávok, szabadkőművesek, demokraták, liberálisok, haladópartiak, negyvennyolcasok össze tudnak tartani a maguk érdekeinek előmozdítására s örülnék ügyük előrehaladásának, állig tudjuk megérteni, miért a fészkes fülemiléért kísért egyedül a katolikusok körében még mindig az a bizonyos szellemi hermafroditaság?

Levelék a sajtóról.

P. Kolb Viktor a sajtókérdésről.

Egy heti lapot, melynek csak 2000 előfizetője van, 8—10000 ember olvas hetenként. Hol az a szószék, hol az a prédikáló pap, akinek hetenként 10.000 hallgatója volna. Már most képzeljük el a 80—100.000 példányban megjelenő nagy lapok hatását, melyeket milliók meg milliók olvasnak naponta, naponta kétszer!

Valóban: kicsoda hasonló ez állathoz és ki harcolhat vele?...

Nem küzdhet meg vele a pap, nem a miszisionárius, mert melyik prédikálhat nap-nap után kunyhóban, és palotában, államférfinak és tanárnak és kereskedőnek és kézművesnek és parasztnak öregnek és ifjunak, férfinak és nőnek egyszerre. Nem küzdhet meg vele az iskola, mert az iskolából kinő az ember, a sajtóból soha, az iskola tart szünetet, a sajtó soha.

Nem küzdhet meg vele más hatalom, csak egy, a katolikus sajtó!

Erféltjes szavakkal vázolta ezután a szónok a katolikus sajtó nagy hivatását és jelentőségét, de hozzátette, hogy „egy Cicéronnak és Demosthenesnek, egy Aranyászúnak és Ambróziusnak minden ékesszólása együttvéve sem elegendő ahhoz, hogy méltóképen élénk állítsa a kato-

likus sajtónak szükségességét, jelentőségét és fontosságát napjainkban”.

Fölvette ezek után a kérdést, hogy mi történt Ausztriában ennek a végtelen fontosságú magasztos, védelmi munkának érdekében és megfelelőre. És feleletül ideiglatom szószertim, mert teljesen illik mireánk is, mert be szeretném véni mélyen mindenkinék szívébe és elméjébe, akiket illet, mert évek óta ezt hangoztatom magam is.

„Nem lehet tagadni — mondja — hogy az utóbbi évtizedekben nálunk meglepően sok katolikus mű létesült és hogy a katolikus nép áldozatkészége nagyobb arányokat öltött; templomok, zárdák, iskolák, árvaházak, nagy kórházak nagy számmal létesültek — de ami a sajtó illeti, látunk ugyan fenkölteltű katolikusokat, akik nem kimélnék fáradságot és áldozatot, az általánosságban azonban, a szélesebb körökben, sőt egyházi körökben teljes egykedvűséget, indifferenciát találunk. Ugy tünik föl ez nekem, mintha egy nagy, áldott országot látnék magam előtt, melybe egy kegyetlen ellenség tör be — mint egykor a tatárok — és látom nyilaiknak tömegetül a napot elhomályosulni és látom lovaink patái alatt a viruló vetéseket szétapaszodni. És miattuk ök előtörnek hogy tüzzel-vassal pusztítsanak — látom azalatt amaz országnak derék lakosait, amint házakat építenek, iskolákat s mindennemű intézeteket létesítenek — csak egyre: hadsergének a föl-szerelésére, mely az ellent megállíthatná pusztító útjában, nem marad semmi; nem marad munka, nincs áldozat, nincs hagyomány, nincs adomány. Mert ezeket ültetvényre fordítja. És mit látok végül? Látom, hogy az ellenség nyugodtan enged építeni és ültetni... egy napon azután — miután ellentállás nélkül urrá lett az egész országban, kész szakmánya lesz minden: az árvaházak, az iskolák, a templomok, a zárdák, a kórházak az intézetek, az egyetemek mindenestül úgy, ahogy vannak...”

Ezek igaz szavak, melyek, ha most a tizenkettedik órában föl nem ébredünk, valóra válnak rajtunk is.

Mikor látjuk be ezt végre minálunk is azok, akiket illet?

Valahányszor valamelyik nagyobb benefici-um élvezője — püspök, vagy prépost, kanonok vagy más valaki — tíz- és százszereket hagyományhoz apró-cseprő összegekben különféle jó célokra s az örökösöknek, elszorul a szívem ezen a rövidlátáson s arra a gondolatra, hogy ezekkel a

kávéskanálnyi összegekben szétadagolt, de milliókra menő százszerekekkel, míve lehetne tenni a katolikus sajtót! És egyár ilyen buzdító, nagy példával, hogy megindulna a kisebb tehetségűek áldozatkészességük javinjára!

De hát hiába! Hangoztattam én ezt már cikkekben, hangoztattam a mult évi nagygyűlés alkalmával, — nem akarják megérteni.

Es azért szóról-szóra áll a mi viszonyainkra is, amit P. Kolb kifejezett mikor nagy beszédében így szólott:

„Cikkekben és katolikus nagygyűlések alkalmával minden oldalról fölhangzik a szinte parancsoló kiáltás egy nagyobb, erősebb, hatalmasabb katolikus sajtó után. Erre válaszul azonban bátran fölállhatnak itt a sajtó képviselői és beharagsohatnák széles e birodalomba a kiáltást a katolikus sajtó közönségének önértékesebb, áldozatkészebb, céltudatosabb eljárása után: katolikusoknak milliói! hozzatok ezred-résznyi áldozatot sajtótokért, mint amennyit mi hozunk és titek lesz a világnak legnagyobb, leghatalmasabb, legkiépítettebb sajtója! Most azonban? Mialatt néhány előrelátó férfiú csaknem elvéri a sajtóért, addig számos igen vagyonos ember előtt az egész sajtókérdés hépcses és könyv, vállalkozás, melyhez röstellkedésből hozzájárul némi összeggel, melyet tulajdonképpen szivesebben fordított volna valami „hasznosabb“ célra. Es népünk? A katolikusoknak nagy tömege? Sejtellemmel sem bir sajtója fölrendelésének nagy jelentőségéről. Mert különben nem támogatna száz meg száz egyeletet, jó ügyet és alapítást készséggel, ellenben háromszor fogához ver minden krajcárt, mielőtt a sajtónak szánna. Népünknek sejtelleme sincs arról, hogy sajtójának fővirágzásától lehet csak remélnie javulást és változást a nyilvános, állami, szociális, tudományos, gazdasági és ipari életben, hogy katolikusok sajtó nélkül mihamar a francia katolikusok sorsára jutunk. Tájékozatlanság és egykedvűség — ezek miatt nem képes a mi sajtónk előbbrejutni.

Szóról-szóra illik mindez mireánk is. És valóban a francia katolikusok sorsára jutunk, ha most idejekorán nem segítünk az állapotokon és nem változtatjuk javunkra az erők elhelyezkedését. Nem látjuk-e, hogy Franciaország után most Spanyol és Olaszország van soron? Olaszországban már megindult az igazság és hajszja a legaljasabb eszközökkel szerzetes és kongregációs intézetek ellen. Ugyanígy kezdtek Franciaországban is.

nek legszemétebb oldalai, boldond tarsadalmi ideák mérés förája, a politikai boldongombák buja vegetációja. Leeresztik vedróket az élet minden mélységébe s a felhozott szemetet szemérmelen kacagással öntik a gyanutlan olvasó kitátót lelkébe. S e rettenetes munka mögött a vérszemet kapott szemita faj ráfogja sakterkését a kereszténykultúrára, hitre, morálra: öld meg a legjobb gajt!

Mint épülhet ebből a sajtóból az egyén? Pedig hány embernek egyetlen szellemi tápláléka az újság! Melyek azok az erkölcsi elvek, miket onnan kiolvashat? Hogy szabja meg a nép s az ifju lelki irányát ez a képcsoport, mely a világot csak szemérmelen, rothadásnak, perverz emberek örült táncának mutatja be. Hányszor adják elő a legelfajultabb bujaságot igaztató, tréfás színek alatt. Hányszor tárják ki szemérmelen cinizmussal a leggyávabb megalkuvást, a legbecstelenebb hitelhagyást. Nem fog-e az iskola, a vallás tanítása, a hit, az erkölcs pedáns emberek hazug meséjének feltűnni, ha látja, hogy az emberiség életének napi kivonata a legszönyöbűbb bűnök sorozata. A nép lelki eldurvulásának, cinizmusának, a családot és hazát dédelgető nagy altruisztikus hajlamok kipusztulásának főoka a mindenüvé szétharapódzó gyilkos szemita sajtó.

Pedig sajtóra szükség van, mint a mindennapi kenyérre. Szükség van nyilvános fórumra, hol a társadalom szükségéi kibeszélhessék magukat. Szükség van valamire, ami feleljen annak a sok millió tájékozatlan lélek folytonos kérdéseire: miként kell tennem hazám hasznára, kit kell követnem, hogy lépéseim hiábavalók, vagy bűnösek ne legyenek, mi az új intézmények értéke, hogy itéljek a napi események felett, melyek érdekelnék, de amiket át nem értek, kik az ellenségeim, hogy védekezzen ellenük? stb. stb.

Az élet sokhangu zürzavarának művelt, széleslátású, fajukat mélyen megértő emberekre van szükség, kik napról-napra mutassák, egyengessék az emberek útját a becsület, az igazság, az emberi élet egységes megértése felé.

Mi menthet meg a testünkbe gyökerezett rákfenétől? Mi hozhatja új életre népünk szunynyadó erkölcsi erőt? Az egységes erős magyar keresztény koalíció. Nem a maról holnapra való hitbéli összeolvadásról beszélék. Szolgálja minden keresztény a maga hírelvő Istent. A közös keresztény és magyar erkölcsi töke megvédésére a közös ellenség ellen kívánom az erők harmonikus együttes működését. Most is csak a vidéki városokról szólok. Köszükség lévén az újság, álljon össze minden város keresztény társadalma egy ker. magyar újság alapítására. A szervezkedés nagy erejét el kell tanulunk ellenfeleinktől. Együtt adnák össze azt az összeggel, mely egy ilyen lap fenntartására szükséges. Egy ember végtelenül csekély összeg esne s pótolhatatlan ellenérték kapna érte. Maga az újság szerkesztő bizottság az élet minden teréről egy munkába hívna az értékes erőket. Képviselet volnának az egyház, a közköztetés, a törvények, orvosok, kereskedők, iparosok stb. Ezek közreműködésével csinálna a lapot a szerkesztőség csekélyebb számú személyezete. Így alapos műveltségű emberek s nem boldogulási vigécek vezetnék a közvéleményt. De hát a különböző politikai arnyalatok? Nos, hát a politikai részben mindenik párt-árvyatul szép rendjében kibeszélne a maga véleményét. Így elérhetnék azt, hogy mindenkinék módjában volna mérlegelni a különböző politikai irányokat s több oldalú politikai tájékozottsága volna mint most. Az emberek politikai meggyőződésének formáját most rendesen egy újság szabja meg. Politikai fonográfok ezrei vannak, akikből a kedvenc uj-

ság vezércikke szóról szóra hangoskodik ki a fehér asztal mellett. Nem volna-e értékesebb, nem szélesítné-e ki az egyén látókörét, ha együtt vizsgálhatna komoly, képzett emberek különböző véleményeit az állami élet nagy kérdéseiről? Azután jönne az a rész, hol a napi eseményeket szegoznék le hűségesen, magasabb erkölcsi szempontból tárgyalva a fontosabbakat. És azután jönne az a rész, mely igazán népnepvelővé tenné a sajtót a melynek megalkotására a város minden szellemi energiájának egységes működésére volna szükség. Közérdekű irodalmi és tudományos cikkek sorozata volna ez. Nem volna az életnek egy olyan tere sem, melyre szükséges utbaigazításokat ne adna. Úgyvéde, orvosa, tanárja, mérnöke, keresk. szakértője stb. volna ez a lap a közönségnek. Tudatossá tenné lelkében kulturánk keletkezését, multunk főbb mozzanatait, irodalmunk fejlődését, az emberiség haladásának nagy törvényeit. Az élet minden színét, az emberi élet minden hangját megtalálná ott az olvasó. Az egyént nevelve növelné az együvé tartozás érzését, a nemzeti szervezet fenntartó lelkét. Ez a sajtó egységes, kalokagathos keresztény magyar egyéneket nevelne.

Igy volna az, ha nagy erkölcsi multunk elég erős volna bennünk, hogy a jóra összefogjunk. De ez lehetlen. Miért, azt majd a befejező cikkben mondom el. A sajtó pedig megmarad retentő kloákának, hol a szemérmé vált emberi élet folyik a még romlatlan emberek lelkében, hogy azokat is pervertálja. Izidor pedig gádzagzik és kacag, mi meg tépjük egymást.

K.

Nem adok 10—20 esztendő: és az egyházyü-
löket elvégezte munkáját Olaszországban is. S
akkor mireánk kerül a sor, ha továbbra is egy-
kedvűek maradunk: Különösen mireánk, ahol van
még mit elvinni.

Jó lesz tehát, ha legalább olyan bölcsek
leszünk, mint az egyiptomi fáraó volt aki halgatott
József tanácsára és a hét bö esztendőben elejét
vette az inségnek, mellyel a hét szük esztendő
fenyegetett. Mi még benne vagyunk a bö esz-
tendőkből. De a hétből hatot már alighanem el-
vesztettünk. Mi lesz, ha a hetedikben sem
szedjük össze, nem biztosítjuk magunkat?...

Gerely József.

UJDO NSÁGOK.

Időjelzés: keleten éjjeli fagy, nyugaton sok
helyütt csapadék.

Az alcsumi templom fölszentelése. E hó
3-án szentelte föl *Pintér Ferenc* helyi káplán Al-
csuton azt a gyönyörű templomot, melyet nagy-
névű *József* királyi herceg Jézus legszentebb
Szívének tiszteletére építtetett. József királyi her-
ceg, addig is míg személyes megjelenésével
megörvendeztetheti Alcsum népét, már átadta ren-
delteetésének a templomot. A templom román
stylben épült. A tervezetet és építést *Bischof Józ-
sef* és *Gyula*, jóhírnévű bicskei építészek készí-
tették. A kivétel szoliditása s a terv izléses volta
mindenkit kellemesen lep meg. Az ablakok me-
lyek egyike szt. Vincét ábrázolja *Valter Gida*
budapesti üvegfestőt dicséri. Az oltárt és a
templom fölszerelését *Gavora* s *Hausner* cég
szállította s a mit csak tudásuk produkálni tud,
mindent elkövettek, hogy a legkényesebb izlést
is kielégítsék. A templom legfőbb díszét, szépsé-
gének koronáját teszi oltárképe, mely Jézus leg-
szentebb szívet ábrázolja, mit *Mária Dorothea*
orleánsi hercegnő festett s ajándékozott a tem-
plomnak. A kép életnagyságban ábrázolja *Krisz-
tust* az ő legsz. szívével. A kép oly annyira szép,
annyira megragadó, hogy a szemünket nem tud-
juk levenni róla anélkül, hogy jobbak ne lennénk.
A felszentelésen jelen voltak a főhercegi urada-
lom tisztikara *Szkalla Ferenc* felügyelő vezetése
alatt s nagyszámu közönség. Az első szent mi-
sén még megjelent *Klotild kir. hercegnő* gróf
Szirmay Sarolta udvarhölgy kíséretében.

Tagfelvétel a Mária-kongregációban. A
ciszti. r. székesfehérvári főgimnáziumában fenn-
álló Mária-kongregáció 1907. December hó 8-án
d. e. 11 órakor az intézet templomában ünne-
pies tagfelvételt rendez, melyen a felavatási szertartást
és beszédet *Prohászka Ottokár* dr. megyéspüspök
ur Öméltsósága tartja. *Sorrend:* 1. Veni Sancte.
2. Beszéd. 3. Eremmegszentelés. 4. Felvétel. 5.
Erem- és diploma-kiosztás. 6. „Te Deum.” Áldás.
Felvételre kijelölt ifjak: VIII. oszt. *Póczik*
Ferenc. VII. oszt. *Ujcz Ignác*. VI. oszt. *Röhlich*
Lajos, *Vig József*. IV. oszt. *Kiss István*, *Nagy*
János. III. oszt. *Aschenbrenner Károly*, *Ács János*,
Baráth János, *Haader Sándor*, *Novák Jenő*, *Pangl*
Antal, *Pinke István*, *Reichenbach József*, *Schüt-
zenberger Lajos*, *Stražsek Nándor*, *Vinkler József*
és *Vukics Pál*.

**A vármegye f. hó 9-re kitűzött rendkívüli
közgyűlésének** pórtárgysorozatából fölemlíjük a
következőket: küldöttségi jelentés a Mór község
által építendő járásbírószáki épület és község ház
telkének kijelölése, Dunapentele község határo-
zata az iskola építési 110.000 koronás kölcsön
változott feltételeinek elfogadására, Ercsi község
határozata a fogyasztási adók megváltása, Adony
község határozata a róm. kath. iskolaépítés cél-
jaira 3000 kor. megajánlása iránt. Hercegfalva
község határozata iskolaépítés tárgyában. Az or-
szágos magyar háziiparegyesület kérelme. Alis-

páni előterjesztés kutfürő készülékek beszerzése
tárgyában.

F. G. E. igazgatók választmányi ülése.
A Fejérmegyei Gazdasági Egyesület december hó
11-én d. e. 11 órakor a Fejérmegyei Takaré-
péztár tanácstermében igazgató-választmányi
ülést tart. Tárgysorozat: 1. Folyó ügyek. 2. In-
dítványok.

A villamosság. Hollós Alajos műszaki
tanácsos kedden városunkban tartózkodott és tü-
zetes vizsgálat alá vette mindazokat a kérdéseket,
a melyek a villanytársulattal szemben még min-
dig függőben vannak. A társaság hanyagságára
újra rámutatott s újra konstataha azokat, vala-
mint azt is, hogy a társaság azokat nem sietett
kijavítani. De ha siet, néhány hét alatt helyre-
tolhatja a hiányokat. A harmadik gép be-
szerzése csak a jövő szeptemberig történhetik
meg. Így a két meglévő gép állandó üzem-
ben lesz s a tartalék gép hiányában mindig
ki leszünk téve annak a bajnak, hogy egy szép
estén esetleg kaliforniai sötétség burkol be ben-
nünket. Az ellenőrzést ő is szükségesnek tartja,
még pedig egy teljesen új rendszer keretében.
Hogy azonban az milyen lesz, azt a decemberi
közgyűlés fogja megállapítani.

A hazatér munkásokért. Amint a hir-
lapok sokat írtak róla, Amerikából sokan tértek
vissza, hogy szülőhazájokban keressék kenyér-
ket, itt fejtven ki munkakezjeiket. Most a főispán
felhívja azokat a munkaadókat, akiknek bármely
munkásra szükségük van, a bérfeltételek meg-
jölése mellett, szó, levélben vagy táviratban for-
duljanak a földmivélségi minisztérium munkás-
ügyi osztályához.

Halálozás. Valentovits Mihály vendéglős
elhunyt 72 éves korában. Ma d. e. 13 órakor
temették a Felső-Királysor 18. sz. gyászházba.

A becsület. Érdekes pör folyt ma d. e.
Fiáth Imre törvényszéki albiró előtt. Almássy
Ferenc, az öreg-utcai iskola ideiglenes vezető-
tanítója ugyanis Kálóczy Gyula festő előtt állító-
lag hirdalpan reprodukálhatatlan kifejezéssel illette
Szammer Mariska és Párkányi Aranka tanítónő-
ket. A kifejezés köztudomásúvá vált és a sértet-
tek elégtételt követeltek. Almássy Ferenc ekkor
Kálóczyt beperelte rágalmazásért. A pör tárgya-
lása ma volt, mivel azonban Kálóczy Gyula a bíró
kérdésére kinyilvánította, hogy Almássy sérteni
nem akarta, s ez a kijelentés a bírói felfogás
szerint egyértelmű a bocsánatkéréssel, Almássy
Ferenc megelégedett az elégtétel iyténen formá-
jával s e szerint az ügy, legalább ebben a stá-
diumában véget ért.

A gazdasági cselédlakások. A földmivélségi
miniszter szociális tendenciája leiratot intézett a
törvényhatóságokhoz, melyben a törvény meg-
szavazott gazdasági lakások felállítására nyújt
praktikus módot. A leirat fogantatásba kiltásba
helyezi hogy a munkáslakások építése mielőbb
megkezdődik s ezek a lakások a honi földhöz
kötik a magyar munkást s elejét veszik annak,
hogy Amerikába vándoroljon. A leirat elrendeli
hogy a törvényhatóságok rendelkezése alatt álló
közpénzeket a gazdasági lakások építésére for-
dítsák. Ezáltal csak kamatra lennének kiadva.
Együttal elrendeli a miniszter, a gazdasági laká-
sokra kiadott közpénzekről adjanak néki jelentést.
A leirat valóban praktikus módot nyújt arra,
hogy a fontos szociális intézmény mielőbb kivi-
telre kerüljön.

Rablók a templomban. Említettük már,
hogy az iszkaszentgyörgyi róm. kath. templomot
a 2-ikára virradó éjjelen kirabolták. A rablók
személye egyideig homályban maradt, azonban
egy véletlen eset a csendőrség kezébe adta őket.
A község egyik boltjába gyakran járogatott egy-
két alig 14—15 éves suhanc, rumot, pálinkát,
teát stb. vevegettek s mindannyiszor filléres, 2
filléres pénzzel fizettek. Az eset végre feltűnt s
híre a csendőrhöz is eljutott. A nyomozás során
kiderült, hogy a rablók Durmics Ferenc 14, Per-
czel János és Nagy István 15 éves fiúk, kik
este, mikor a harangozó az esti harangszóra fel-
nyitotta a templom ajtaját, óvatosan beusontak
a templomba. Feltörték a templom perselyét,

melyben 90 korona aprópénz volt. A templomnak
három ajtaja van, ezek egyikében belülről bont
volt a kulcs. Ezen az ajtón menekültek el. A
pézt Nagy István apjának beleegyezésével, ki a
község tehenese, az istálló jászola alá rejtették.
A csendőrök vallatására azt is kibököntették,
hogy tavaly is ök rabolták ki a templom persely-
ét, sőt ezenkívül is nem egyszer látogattak be
hasonló céltól a templomba. Négy szál gyertyát
találtak is náluk. A romlott fiukat, szülőikkal
egyetemben, kiknek tudtával és beleegyezésével
történt a rablás, feljelentették a kir. ügyésznek.

Megsértett községi előjáróság. Boros
József, Káloz község képviselőtestületének oszlo-
pos tagja tulságosan szíven viseli a község jó
ügyét. Keveseli a munkát, melyet a képviselő-
testület a haladás és jólét érdekében kifejt s eb-
béli nézetének már nem egyszer kifejezést adott.
A Sárbogárdon lefolyt lődijazáson kemény szá-
vakba öntötte felháborodását a nyilvánosság előtt,
miert a megrágalmozott előjárók perbe fogták.
A sárbogárdi járásbíró 100 korona pénzbüntetésre
ítelte, melyet a helybeli kir. törvényszék
20 koronára szállított le.

Hír a rongytelepről. Schwarcz Sámue
rongygyáregeskedő Székesfehérvárott. „Rongyot,
csontot” a közismert szójátékok ki tudja hányszor
elfújta utcák hosszát egy hosszú életen keresztül.
Fel is vitte lsten a sorsát, annyira jutott, hogy
rongytelepet állított fel a Budai-uton. A virágzó
rongytelep legujjában egy kis megröbáltatáson
ment keresztül. Utolérte a nem becsületlen uton
járó emberek közös sorsa, a nemezis. Nyomára
jöttek, hogy Schwarcz Sámuel rongytelepen
hatósági engedély nélkül üzi az egyébként tisztes
ipart. Sőt rongytelepre sem váltott ki ipari enge-
délyt. Ezek után 25 korona fő- és 10 korona
mellékbüntetést srófol ki belőle a r.-alkapitány.

Iparosok megrendszabályozása. Tudva-
levőleg magas és alacsony sorsúnak egyaránt
kincs a tudomány. Erről megfledkezett néhány
ügybuzgó iparos, tanulóját nem engedte a tudó-
mányok csarnokába, az iskolába. Ugy vélekedett,
hogy egyéb sürgős ipari foglalkozás mellett a
tanulás csak másodrangú kérdés. E téves véle-
mény elosztására Zavaros Aladár rendőrkapitány
magyarzatképen szigorú büntetéssel megrend-
szabályozta az egyébként törekvő iparosokat.

Buzgó köfejtő. Krisztián Szabó János
felsővárosi földmives a Rácheveny követ fejtett
bányájában. Eközben tulzott ügybuzgalmaiban a
bányája mellett fekvő városi bányaköveit is sze-
degette. Almássy János városgazda figyelmebe
ajánlotta a tilos cselekedetet, mire még Szabó
uramnak állt feljebb gyalogkódo szavakkal illette
a városagzadt. A rendőrség persze kérdőre fogta
vonna.

Szökevények. Való igaz, hogy nem irig-
lésre méltó az inas sorsa némely helyen. Ilyen-
forma nézetben volt valószínűleg Giba István móri
tanonc, ki egyik szerencsés napon faképről hagyta
mesterét s beállított Fehérvárra. A Nádor-utcán
csipték el. Visszavizsk mesteréhez.

Giba István fehérvári kollégája, Gál Józsa
szintén megunta a szolgálatot Horváth István
cipésznel. Felkerekedett s beállított szüleihez. Apja
magyarzatot a rendőrségen keresett, hol meg
tudván az ügyek állását, személyesen vette kezébe
alá fiát. Előbb alaposan megismogatta, aztán haza-
vitte, hogy más életpályát keressen számára.

Egy anya fiáért. Kóbor Sándornak nagyon
szívére vette, hogy kedves fiacskáját, kinek maga-
viselete ellen, mellesleg megjegyezte, sok kifogás
volt az iskolában, a tanító megbüntette. Asszonyi
dühvel rontott be az iskolába, hogy védőszárnya
alá vegye fített kincsét, kedves magzatját. Nagy
ribilliót csapott a kis nebulók nem kis öröme,
mert a tanítás monétát is megakasztotta. A nagy
zenebonára összefutott az utca népe, hogy gyö-
nyörködjek a csudában. Zavaros rendőrkapitány
is beleszólt a patáliába. 30 korona pénzbüntetésre
ítelte Kóborné asszonyt, ki ellen azonban becsület-
sértés miatt a megsértett tanító is pert indított.

Legnemesebb karácsonyi ajándék: Csa-
ládunk javára szóló életbiztosítás, minőt a
legkülönfélébb módozatok szerint ajánl a
**Közgazdasági Bank és Takarékpéztár, a
Triesti ált. biztosító társaság (Generali)**
helybeli képviselője.

Bátorkodom a n. e. közönség b. figyelmét felhívni, hogy Karácsonyi és Újévi ünnepekre szánt megrendeléseim már most sziveskedjék eszközölni, nehogy a munkatorlás következtében annak késedelemmel tudjak megfelelni. A felvételeket személyesen eszközölöm. Kétféle tisztelettel SZIGETI fényképezési és festészeti műintézete, Székesfehérvár, Kossuth-utca 9. sz. — Budapest, IV., Kristóf-ter 6.

Vérszegénységet

rendkívül gyorsan gyógyít a SCOTT-féle Emulsio és az ezen betegségből származó kedélytelenséget, csüggedést és gyengeséget is elhárítja. Az a jó hírnév, melyet a SCOTT-féle Emulsio kivívott magának, különösen

vérszegénység

eseteiben, azon alapszik, hogy annak elkészítéséhez azokat a legfinomabb szereket használják, melyek pénzért egyáltalában beszerezhetők s amelyek sok évi tapasztalat alapján tudtak felismerni, továbbá, hogy ezen alkatrészek a sajátos SCOTT-féle eljárás által izletes, igen könnyen emészthető Emulsióvá dolgoztatnak fel. Ennek eredménye ezen készítmény, melynek tápereje felülmulhatatlan.

Egy eredeti üveg ára 2 K. 50 fillér. Kapható minden gyógyszertárban.

Kuruzsló asszony. Özv. Kaut Józsefné rendszeresen üzte a kuruzslást, míg a dolog nyomára jöttek. Bierbauer Viktor dr. főorvosnál a napokban egy asszony jelent meg, ki mellifájáról panaszkodott. A főorvos megvizsgálta s feltűnően lázasnak találta. A dolog nyitja után tudakozódott, mire az asszony elmondotta, hogy őt Kautné gyógyította. Gyógykezelése alatt azonban baja súlyosabb lett. Az úgy a rendőrség elé került, kitűnt, hogy Kautné asszony veszedelmes kuruzsló. Gyógyszerét 8-féle adagból készíti. Van benne cipész-szurok, táblaolaj, 2 kocka kánpör, vastag terpenin, szappan, pókháló, finomrávagyott vörös hagyma, három tojás sárgája és egy adag gyanta. A gyógyszer fekete színű, nagy büzt áraszt. A rendőrség a kuruzsló asszonyt 3 napi elzárásra ítélte, melyet saját belátása szerint 25 korona pénzbüntetéssel helyettesíthet.

Öngyilkos leány. Molnár Teréz 22 éves iváncsai hajadon lugköldadatot ivott. Esméletlen állapotban szállították be a helybeli Szent György kórházba. Felépüléséhez kevés a remény. Hir szerint azért lett öngyilkos, mert apja megverte.

A cigányelőlől. Kolompár Gyurka ahhoz a fekete fajhoz tartozik, melynek neve immár fogalomná lett idegen javak szerzésében. Kolompár Gyurka híven őrizte fájának jellemvonásait, ugyanarra, hogy e réven neve közismert lett. It adjuk eseménydus életének legutóbbi epizódját: Tegnapielőt besompolygott Szabadi András Alsókirályosri házába. Egy lelket se látott a konyhában, ezt jó jelnek véve lehasalt s négykézláb tapintatosan közeledett a maga javára megszerzendő tárgyak felé. Azonban a szobában foglalkodó tűzről pattant menyecske észrevette s úgy nyakon teremtette, hogy Kolompár Gyurka nyomban elinált. Még a rendőrséggel is meggyűlik a baja.

SZINHÁZ.

Székesfehérvár téli főszórakozása kedden este megnyílt. A világot jelentő deszkák, annak mindenkeny kerénykereső napszámósaival megjelentek előttünk. Ők mulattatnak, szórakoztatnak a maguk módja szerint, aztán tartják a markukat azért a keservesen megszólgált sovány kenyérért, a mely a modern élet ülekedései között nekik ilyen formában jut ki.

Akarunk mondottam, hogy a színház csak

szórakoztatni, mulattatni kész. A komoly művelődés műzsjája zsebkendővel takarja el az arcát és sietve lebben tova arról a helyről, a hol egy fél századdal ezelőt a nemzet napszámósa a hazafiság, a tiszta lelkesedés ábecéjét tanították.

Ennek az áramlatnak elleneállani nemcsak nehéz, de szinte lehetetlen. Mondom — a színház a közönség szórakozó helye s a színészek kenyérekereke területe. Mondó meg, magyarázd meg a közönségnek, hogy ne így szórakozzék. Azt fogja mondani: *semmi közből hozzá, ő úgy mulat a pénzéért, a hogy akar.* Különbön is: ő ezt így szokta, illetőleg őt erre így szoktatták. Ez benn van a levegőben.

Mondó meg a színészeknek, igyekezzél rábírnai az igazgatót — mint a hogyan én is igyekeztem rábírnai az igazgatót, hogy sok minden másként legyen, s ő azt felelte: szivesen, csak tessék hozzá publikumot teremteni, illetőleg tessék előteremteni azt a pénzmennyiséget, a melyből ő a színészek gázsiját, a színpad költségeit stb. stb. kifizetheti.

Szóval zsákutcába jutottunk. Mi küzdünk a jobbért és semmiesetre sem mondunk le a javulás és javítás reményeségéről. A Fejérmegyei Naplónak azért is az lesz a kötelessége, hogy a színpad irányzatának tisztességét védelmezze, a hibákra, foltkora rámutasson. Kiemelje a jót, megérdemelt elbírálásban részesítse a rosszat. Főleg pedig figyelmeztesse a közönséget azokra a magasabb szempontokra, a melyeket lapunk állandóan képvisel. Már t. i. azt a közönséget, a mely az ilyen még megérteni tudja. Nekünk ez a kötelességünk. A színházzal szemben nem akarunk a prudéria álláspontján állni, sőt a mennyire lehet, mindenütt igyekezni fogunk a helyzettel a legvégső határig megalkudni. Nem leszünk Kátók, még kevésbbé Don Kihottok, de minden alkalmat sietve igyekezünk fölhasználni, a hol a javításnak csak parányi kilátása is nyílik.

Maga az első darab „Az ördög” szinte prototypusa a modern színház elveinek. A nőt festi, azt a nőt, a ki érzelmeinek rabja, sőt áldozata lesz. Küzd, viaskodik a nyugalomért, a békéért s végre is letörök benne az erős elhatározás s áldozatul esik. A ki mindezt az áldozatot meghozni, kiereszkoloni segít: az ördög. Jolán (Holéczy Ilona) szerette Jánost a festőt (Déri Béla), de férjhez ment egy gazdag urhoz azért, hogy jó módja legyen s a kit természetesen sohase szeretett. Hat év után le akarja magát festetni Jánossal. A mult emlékei visszatérnek, de erősek és okosak elhatározásukban s kölcsönösen megállapodnak a drei Schrittkben. Jolán a lefestetéshez készülődik, midőn megjelenik az ördög (Bátori Béla) egy rut arcu, kielt, a végtelenségig cinikus, romlott lelkű modern világi képeben. Ő keveri a helyzetet. Mindig olyankor jelenik meg, mikor a helyzet a legkritikusabb. Ott aztán fejtegetőre állit mindent. A látszat szülte helyzetet kiaknázza, hazudik, hizeleg, sejtet, szemtelenkedik, gyanusit, kétségbeejt, csakhogy a hurkot minél szorosabbra szoríthassa, hogy a kiutat annál biztosabban elzárja. Hogy terve sikerül, természetes. A gyarlóságokon torát ulti a szenvedély ellenállhatatlan hatalma s mikor győzött, diadalma tudatában távozik. Szóval ő az ördög.

Maga a darab csakugy szípkörkák a szellemességeitől. Szinte a francia vigjátékok szerzőire gondoltunk. Pedig írója: Molnár Perenc magyar ember, a Hegyesi Spitzné híres leveleinek szerkesztője. Különbösen az első felvonás tele van a megkapó ötletek egész seregével. A közönség figyelme állandóan feszült. Szinte siri csend fogad minden szót. A második és harmadik felvonás már laposabb, de az unalom még ott se lesz ur.

A színészek — jól játszottak. Persze még csakúgy részük érkezett meg. Tegnep még Szombathelyen bucsuzkodtak és rakták zsebre a bui csuszás utolsó benyomásait. Egy rész ott, a többi itt. Azért került bemutatóra épen olyan darab, a melynél 4—5 személy mellett 3—4 lógósból kiáll az egész játék. A legkiválóbb Batori volt az Ördög szerepében. Örömmel üdvözöljük újra a színi szezonban és szivesen becsüljük meg benne az igazi tehetség ismerveit. Tavaly is egyike volt a társulat legjobb erőinek s az idén — hisszük — csak növelni fogja babérait. Holéczy Ilona, a valóban szép Holéczy Ilona (a kire persze azt mondják, hogy még mindig szép) a közönség régi kedvence, gyönyörű természetével, a szépsége

varázsával játszva vivja és fogja kivívni a siker tapsait. Játéka sok helyen elapósodott, a szenvedélyek, az létesen kidomborodó ellentétek sokszor elshabantak játéka fölött s a fantáziának egészítette ki, hogy mindez hogyan is lehetne, de játékaik rutinrozottságától semmiesetre sem akarjuk elvonni az elismerés szavait. Déri megmaradt a régi Dérinek, a szimpatikus, a jóízű, becsületes, bonviván Dérinek. Mindig ilyen, mindig egyforma. Nem először van nálunk s azt hisszük, nem unt még ránk, sőt mi sem ő rá. Sőt ha ezután is ragaszkodik hozzánk, még inkább szeretjük. Csendes Aliznak (János menyasszonya) csak kisebb szerep jutott, de megmutatta, hogy ő is a közönség kedvence lesz és a közönség különösen az ifjúság viaskodni fog, hogy kinek juttassa a babért, Holéczynek-e vagy neki a babaarcu mindenki szívébe behellegző csilingelő hangú Csendesnek. Hát persze, hogy ez direktori fogás. Hiszen ügyes ember Szalkai ur. Azért volt, van, és lesz neki mindig telt, sőt zsutolt háza. Mert mindig a közönség hangulatának, tetszésének vagy nemtetszésének útöterén tartja a kezét. A közönség veszekedik a kedvenceért, tapsol vagy piszseg — a primadonnák sirtak vagy kacagnak örömkömben vagy bánatukban, a dicsőségtől vagy irigységtől — a direktor pedig mindnyájunk mögött áll nevető harmadiknak és pedig elégtűt harmadiknak és mosollyal gyüri erszényébe a ropogós bankókat. Bocsánat! hiszen a színház üzlet ma már. Első sorban egy ügyes, vagy ügyetlen direktor jó, vagy rossz üzlete.

A mint mondtunk, a színészek csak részben érkeztek még meg. A zenekar pedig — a saját zenekaruk mellett fogunk a tavalyihoz képest mérsékeltbben lelkesedni — még teljesen távol van. Addig is Csanyi Pista bandája helyettesíti őket — természetesen a közönség teljes meglegedésére.

A publikum az első estén zsufolóság megtöltötte a nézőteret, tapsolt is, lelkesedett is. Sőt vlrágot is hozott — Csendes Aliznak. Tegnep, amikor az Ördög került újra színre, a közönség jóval gyérbb volt s a lelkesedés szintén vékonyabb. — Holéczy kapta az elismerés hatalmas csokrát. Hát ez így szokott lenni mindaddig, míg pénzes fiatal-öregek akadnak.

Székesfehérvár szab. kir. város polgármesterdől.

349. - 16692.
1907.

Pályázati hirdetemény.

Székesfehérvár szab. kir. város törvényhatósági bizottságának folyó évi november hó 25-én tartott ülésében hozott 349/1907. számú határozata alapján pályázatot hirdetek ki — a városi tisztikarban Tóth István főjegyző, Kovács Elek árvészeki ülnök és Bina József pénztári ellenőr nyugalomba vonulásiavál megüresedett, vagy esetleg megüresedő kövrtkező állásokra:

I. a főjegyzői állásra, a mely a szervezési-szabályrendelet értelmében 3200 (Háromezerkettőszáz) korona fizetés és 800 (Nyolcszáz) korona lakbér élvezetével van összekötve.

II. két árvészeki ülnöki állásra, mely egyenként 2400 (Kettőezernegy száz) korona évi fizetéssel és 800 (Nyolcszáz) korona lakbérrel jár.

III. az I-ső aljegyzői állásra, amely 2000 (Kettőezer) korona évi fizetéssel és 400 (Hatszáz) korona lakbérrel, továbbá a II-ik aljegyzői állásra, amely 1600 (Egyezerhatszáz) korona évi fizetéssel és 400 (Négy száz) korona lakbérrel jár.

IV. a pénztári ellenőri állásra, amely 1900 (Egyezerkilencszáz) korona évi fizetéssel és 500 (Ötszáz) korona lakbér élvezetével jár.

Az összes állások nyugdíj igényvel járnak és a város közönségének 1907. évi 123/7876. számú véghatározata alapján mindezen állások betöltői még ezen véghatározattal megállapított fizetési, illetve lakbér pótlékokban részesülnek.

Felhívom mindazokat, akik ezen megüresedett, vagy fokozatos előléptetés folytán megüresedő állásokra pályázni kívánnak, hogy az 1883. évi I-ső t. c. I-ső és azt követő 88-nival előirt képesítésüket igazoló pályázati kérvényüket legkésőbb **folyó évi december hó 18-án délelőtt 12 óráig**, Székesfehérvár szab. kir. város tanácsai iktatóba annál is inkább adják be, mert később beérkezett kérvények figyelembe vételni nem fognak.

Székesfehérvár szab. kir. város törvényhatósági bizottságának 1907. évi november hó 25-én tartott üléséből.

Havranek József s. k.,
polgármester.

Nyomatott az Egyházmegyei Könyvnyomdában, Székesfehérvárott.